

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/2/2020
Identifikačné číslo spisu:	1019200181
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1019200181.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti odsúdenému A. J. pre trestný čin znásilnenia podľa § 1 ods. 1 zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 21. apríla 2020 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného A. J. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. januára 2020, sp. zn. 3Ntc/5/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. januára 2020, sp. zn. 3Ntc/5/2019, sa zrušuje.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) sa v Slovenskej republike

uznáva a vykoná

rozsudok Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, ktorým bol slovenský štátny občan

A. J., nar. X. A. XXXX v A., trvale bytom A. XX, okres A., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska,

uznaný za vinného, že

1. Dňa 26. mája 2005, pán A. J. zámerne prenikol svojim penisom do vagíny pani B. F., ktorá nesúhlasila s uvedeným preniknutím a pán A. J. nemal rozumný dôvod domnievať sa, že pani B. F. s tým súhlasí.

2. Dňa 26. mája 2005 mal pán A. J. u seba imitáciu strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu uvedeného v Dodatku 1 zákona o strelných zbraniach z roku 1968, konkrétne znásilnenie.

3. Dňa 26. mája 2005 pán A. J. okradol pani B. F. o jej mobil a 40 libier v hotovosti.

4. Dňa 24. júna 2005 pán A. J. zámerne prenikol svojim penisom do vagíny pani I.C. A., ktorá nesúhlasila s uvedeným preniknutím a pán A. J. nemal rozumný dôvod domnievať sa, že pani I. A. s tým súhlasí.

5. Dňa 24. júna 2005 mal pán A. J. u seba imitáciu strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu uvedeného v Dodatku 1 zákona o strelných zbraniach z roku 1968, konkrétne znásilnenie

čím spáchal

v bode 1. trestný čin znásilnenia podľa § 1 ods. 1 zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, v bode 2. trestný čin vlastnenia imitácie strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu v rozpore s ustanoveniami § 17 ods. 2 zákona o strelných zbraniach z roku 1968, v bode 3. trestný čin lúpeže v rozpore s ustanoveniami § 8 ods. 1 zákona o krádeži z roku 1968, v bode 4. trestný čin znásilnenia v rozpore s § 1 ods. 1 zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003 a v bode 5. trestný čin vlastnenia imitácie strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu v rozpore s ustanovením § 17 ods. 2 zákona o strelných zbraniach z roku 1968,

za ktorý mu bol uložený

trest odňatia slobody vo výmere 14 (štrnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený A. J. sa na výkon zvyšku uznaného trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 21. januára 2020, sp. zn. 3Ntc/5/2019, podľa § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z. odmietol uznať a vykonať na území Slovenskej republiky rozsudok Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, ktorým bol štátny občan Slovenskej republiky A. J. uznaný za vinného z v bode 1. trestného činu znásilnenia podľa § 1 ods. 1 zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003, v bode 2. z trestného činu vlastnenia imitácie strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu v rozpore s ustanoveniami § 17 ods. 2 zákona o strelných zbraniach z roku 1968, v bode 3. z trestného činu lúpeže v rozpore s ustanoveniami § 8 ods. 1 zákona o krádeži z roku 1968, v bode 4. z trestného činu znásilnenia v rozpore s § 1 ods. 1 zákona o sexuálnych trestných činoch z roku 2003 a v bode 5. z trestného činu vlastnenia imitácie strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu v rozpore s ustanovením § 17 ods. 2 zákona o strelných zbraniach z roku 1968 na tom skutkovom základe, že

1. Dňa 26. mája 2005, pán A. J. zámerne prenikol svojim penisom do vagíny pani B. F., ktorá nesúhlasila s uvedeným preniknutím a pán A. J. nemal rozumný dôvod domnievať sa, že pani B. F. s tým súhlasí.

2. Dňa 26. mája 2005 mal pán A. J. u seba imitáciu strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu uvedeného v Dodatku 1 zákona o strelných zbraniach z roku 1968, konkrétne znásilnenie.

3. Dňa 26. mája 2005 pán A. J. okradol pani B. F. o jej mobil a 40 libier v hotovosti.

4. Dňa 24. júna 2005 pán A. J. zámerne prenikol svojim penisom do vagíny pani I. A., ktorá nesúhlasila s uvedeným preniknutím a pán A. J. nemal rozumný dôvod domnievať sa, že pani I. A. s tým súhlasí.

5. Dňa 24. júna 2005 mal pán A. J. u seba imitáciu strelnej zbrane v čase spáchania trestného činu uvedeného v Dodatku 1 zákona o strelných zbraniach z roku 1968, konkrétne znásilnenie.

V odôvodnení tohto rozsudku krajský súd poukázal na znenie § 16 ods. 1 písm. h), § 16 ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z., ako aj na článok 9 ods. 1 písm. b) Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „rámcové rozhodnutie“) a v nadväznosti na to uviedol, že rozhodnutie Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, nemožno na území Slovenskej republiky uznať a vykonať, pretože ním bol uznaný za vinného A. J., nar. X. A. XXXX, pričom osoba s týmto dátumom narodenia sa v Registri obyvateľov Slovenskej republiky nenachádza a nepodarilo sa ju identifikovať ani cestou lustrácií v evidenciách GP SR, MS SR a ZVJS. S poukazom na uvedené a na skutočnosť, že osobu A. J., nar. X. A. XXXX, sa nepodarilo žiadnym spôsobom identifikovať, je podľa krajského súdu zrejmé, že v predmetnej veci nie je príslušným konať ani Krajský súd v Bratislave, ani iný slovenský súd. Navyše, krajský súd prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky zistil, že majú evidovanú osobu menom A. J., nar. X. A. XXXX, trvale bytom A. XX, A., okres A.. S poukazom na uvedenú skutočnosť krajský súd podaním z 3. apríla 2019, sp. zn. 3Ntc/5/2019, informoval orgán štátu pôvodu o zistených nedostatkoch osvedčenia z 27. novembra 2017, rozhodnutia Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, spolu s ďalšími relevantnými písomnosťami a požiadal o ich stanovisko, pričom zo strany orgánu štátu pôvodu došlo k odstráneniu nedostatkov opravou nesprávne uvedeného dátumu narodenia odsúdeného iba v Osvedčení podľa článku 4 rámcového rozhodnutia. V rozsudku, ktorý bol vydaný Korunným súdom Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, je naďalej uvedený nesprávny rok narodenia odsúdeného, v dôsledku čoho nie je údaj o roku narodenia v súlade s údajom uvedeným v Osvedčení.

Na základe uvedeného mal krajský súd za to, že nedošlo k doplneniu, resp. oprave rozhodnutia Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, a rozhodnutie nie je v úplnej zhode s údajmi uvedenými v Osvedčení, a z tohto dôvodu nie je možné pristúpiť k uznaniu a výkone rozhodnutia na území Slovenskej republiky.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu, ktorý bol odsúdenému A. J. doručený 30. januára 2020, podal odsúdený 6. februára 2020 odvolanie. V podanom odvolaní uviedol, že nemá čo tajiť ani skrývať, pričom v prílohe poslal niekoľko podaní, z ktorých je zrejmé, že nielen v prípade jeho dátumu narodenia, ale niekedy aj v jeho mene došlo k chybe, avšak on za to nemôže a nemá s tým nič spoločné. Od roku 2017 sa nemôže dostať na Slovensko, kde chce vykonať zvyšok trestu, pretože v Spojenom kráľovstve nemá kontakty s rodinou a jeho mama je chorá. V závere podaného odvolania odsúdený požiadal o pomoc s čo možno najskorším prevozom na Slovensko.

Spis spolu s podaním odvolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 14. februára 2020.

Po predložení veci Najvyšší súd Slovenskej republiky zaslal spis Krajskej prokuratúre Bratislava na vyjadrenie podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. Prokurátorka Krajskej prokuratúry Bratislava sa vyjadrila podaním z 25. februára 2020, v ktorom uviedla, že sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku a navrhla odvolanie odsúdeného A. J. zamietnuť ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) preskúmal na podklade odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie odsúdeného A. J. je dôvodné.

V prvom rade je potrebné vo vzťahu ku krajským súdom namietanej nepríslušnosti v predmetnej veci uviesť, že otázka príslušnosti súdu v tejto veci bola vyriešená uznesením najvyššieho súdu z 30. januára 2019, sp. zn. 5 Ndt 3/2019, ktorým najvyšší súd rozhodoval spor o príslušnosť medzi Krajským súdom

v Bratislave a Krajským súdom v Košiciach. Krajský súd v Bratislave teda v predmetnej veci rozhodoval ako príslušný krajský súd podľa § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z.

Keďže si však príslušný krajský súd nevyžiadal pred svojím rozhodovaním písomné vyjadrenie prokurátora v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., napravil tento nedostatok odvolací súd zaslaním spisového materiálu Krajskej prokuratúry Bratislava so žiadosťou o vyjadrenie.

Prvostupňový súd odôvodnil odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v predmetnej veci tým, že osobu menom A. J., nar. X. A. XXXX, sa nepodarilo identifikovať a po informovaní justičného orgánu štátu pôvodu o tejto skutočnosti došlo len k oprave nesprávne uvedeného dátumu narodenia v Osvedčení, ale nie aj rozsudku Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, ktorý tak zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu.

K tomu možno uviesť, že Krajský súd v Bratislave si listom z 13. februára 2019 vyžiadal od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky vyhotovenie osobitných správ k osobám A. J., nar. XX. A. XXXX, A. J., nar. X. A. XXXX a A. J., nar. X. A. XXXX (č. l. 131 spisu). Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky zaslalo požadované informácie k osobám A. J., nar. XX. A. XXXX a A. J., nar. X. A. XXXX listom z 5. marca 2019, pričom k osobe A. J., nar. X. A. XXXX, uviedlo, že táto nie je v dostupných registroch evidovaná (č. l. 138-147 spisu). S touto informáciou listom z 3. apríla 2019 krajský súd oboznámil Ministerstvo spravodlivosti Spojeného kráľovstva (č.l. 148 spisu), ako aj Väzenskú a probačnú službu Jej Veličenstva (Her Majesty's Prison & Probation Service; č. l. 163-164, 172 spisu), ktorá odpovedala mailom z 26. júla 2019, v ktorom uviedla, že po skontaktovaní sa s A. J.X. im tento potvrdil, že je slovenským štátnym občanom s dátumom narodenia X. A. XXXX (č.l. 174 spisu). Na tento mail reagoval krajský súd mailom z 8. augusta 2019, v ktorom Väzenskej a probačnej službe Jej Veličenstva uviedol, že ak sa má predložené rozhodnutie skutočne týkať odsúdeného A. J., nar. X. A. XXXX, potom Osvedčenie z 27. novembra 2017 musia vziať späť, pretože identifikačné dáta odsúdeného v Osvedčení a v rozhodnutí nesúhlasia (č.l. 193 spisu). V nadväznosti na to justičný orgán štátu pôvodu zaslal 5. novembra 2019 opravené Osvedčenie podľa článku 4 rámcového rozhodnutia, v ktorom uviedol správny dátum narodenia odsúdeného (č.l. 213-218 spisu). Na uvedené reagoval Krajský súd v Bratislave listom Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky z 12. decembra 2019, v ktorom ho požiadal o súčinnosť v tom smere, či justičný orgán štátu pôvodu berie Osvedčenie z 27. novembra 2017 v celom rozsahu späť alebo riadne odstráni zistené nedostatky, a to opravením rozhodnutia Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, spolu s ďalšími relevantnými písomnosťami, pričom v prípade, ak k odstráneniu nedostatkov nedôjde, bude musieť krajský súd rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu uvedeného rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z. (č. l. 229 spisu). Následne krajský súd rozhodol odvolaním napadnutým rozsudkom o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia.

V predmetnej veci bola po rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave preposlaná z Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky odpoveď Väzenskej a probačnej služby Jej Veličenstva z 24. januára 2020 (č.l. 238-239 spisu), v ktorej sa uvádza, že podľa informácií poskytnutých Korunným súdom v Isleworthe, dátum narodenia odsúdeného A. J. nie je možné v rozhodnutí zmeniť, pretože ide o historické súdne dokumenty. Zároveň však poskytli záruku toho, že zaslané osvedčenie a s tým súvisiace súdne dokumenty sa týkajú A. J., narodeného X. A. XXXX, čo môže byť potvrdené obsahom nimi zaslaného listu, ale aj v akomkoľvek inom formáte, ktorý si súd vyžiada. Ako prílohu listu pripojila Väzenská a probačná služba Jej Veličenstva kópiu rodného listu odsúdeného A. J. a v závere listu uviedla, že potvrdzuje, že A. J. je slovenským štátnym občanom a praje si vrátiť sa na územie Slovenskej republiky.

Vo vzťahu k uvedenému dáva najvyšší súd do pozornosti, že rámcové rozhodnutie nepochybne nie je možné vykladať v tom smere, že v prípade, ak sa orgán štátu pôvodu vyjadrí, že rozhodnutie, ktoré žiada uznať, nevie v zmysle svojho vnútroštátneho právneho poriadku „opraviť“, následky tohto „nedostatku“ bude znášať odsúdený v tom smere, že de facto nebude možné rozhodnúť o uznaní a výkone jeho rozhodnutia z iného členského štátu Európskej únie na území Slovenskej republiky. Uvedené

by bolo nepochybne v rozpore so zámerom rámcového rozhodnutia, ktoré v bode 9 Preambuly výslovne uvádza: „Výkon trestu vo vykonávajúcim štáte by mal posilniť možnosť sociálnej nápravy odsúdenej osoby. Aby sa príslušný orgán štátu pôvodu presvedčil, že výkon trestu vykonávajúcim štátom poslúži účelu uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby, mal by zväžiť také prvky, ako sú napríklad väzby dotknutej osoby na vykonávajúci štát, či ho považuje za miesto svojich rodinných, jazykových, kultúrnych, spoločenských alebo hospodárskych či iných väzieb na vykonávajúci štát.“

Vychádzajúc z uvedeného je možné konštatovať, že je nepochybné, že rozsudok, o ktorého uznaní a výkone sa v predmetnej veci rozhoduje, bol vydaný voči A. J., nar. X. A. XXXX. Samotné pochybenie príslušných britských justičných orgánov vo vzťahu k dátumu narodenia odsúdeného nie je možné pričítať v neprospech odsúdeného, keďže takýto, príliš formalistický výklad § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z., by bol v rozpore s vyššie uvedeným zmyslom a cieľom rámcového rozhodnutia, ktoré bolo do slovenského právneho poriadku prebraté práve zákonom č. 549/2011 Z. z.

Navyše, v predmetnej veci je dôležité poukázať aj na to, že v samotnom rozsudku Korunného súdu Isleworth, ktorý je predmetom uznania a výkonu, nie je na žiadnom mieste uvedený dátum narodenia odsúdeného A. J. (je v ňom uvádzané len jeho meno a priezvisko). Dátum narodenia odsúdeného sa v pripojených súdnych dokumentoch uvádza len v tzv. súdom zázname (Trial Record Sheet) a v príkaze na uväznenie (Order for imprisonment), vo vzťahu ku ktorým sa britské úrady vyjadrili, že ich nie je možné opraviť, avšak zaručili sa za to, že ide o dokumenty vzťahujúce sa na A. J., narodeného X. A. XXXX. Dátum narodenia odsúdeného sa uvádza taktiež v Osvedčení, v ktorom však bol opravený v dodatočne zaslanom Osvedčení, doručenom krajskému súdu 5. novembra 2019 (č. l. 213-218 spisu).

Z týchto všetkých skutočností vyplýva, že krajský súd pochybil, keď odmietol uznať a vykonať rozsudok Korunného súdu Isleworth z 10. decembra 2015, sp. zn. T20157348, týkajúci sa odsúdeného A. J. s poukazom na § 16 ods. 1 písm. h) zákona č. 549/2011 Z. z.

Z obsahu predloženého spisového materiálu pritom vyplýva, že odsúdený je slovenským štátnym občanom a na základe príkazu na deportáciu zo 16. januára 2017, sp. zn. T3019337, nadväzujúceho na uznaný rozsudok, má byť po vykonaní uloženej trestnej sankcie vyhostený na územie Slovenskej republiky. Tým je splnená základná podmienka uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu (aj bez súhlasu odsúdeného) podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. V tomto prípade pritom nebolo potrebné skúmať, či skutok, za ktorý bol A. J. štátom pôvodu odsúdený, je trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, keďže ide o trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou prevyšujúcou tri roky a justičný orgán štátu pôvodu ho v osvedčení označil priradením ku kategórii trestných činov - znásilnenie [§ 4 ods. 2, ods. 3, písm. ab) zákona č. 549/2011 Z. z.].

Ďalej je potrebné uviesť, že proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu, právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý. Odsúdený nie je ani vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu (§ 8 Trestného poriadku), podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania, trestne nezodpovedný (§ 22 Trestného zákona) a výkon rozhodnutia nie je premlčaný, hoci na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov (§ 4 Trestného zákona).

Z obsahu predloženého Osvedčenia zároveň vyplýva, že odsúdený sa osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k vydaniu uznávaného rozhodnutia, dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky vykonať. Napokon odsúdený nie je, podľa predloženého spisového

materiálu, na Slovensku aktuálne trestne stíhaný pre iný trestný čin spáchaný pred odovzdaním a za taký trestný čin nemá ani vykonať trest.

Z uvedeného je zrejmé, že v preskúmvanej veci nie je daný žiadny z dôvodov povinného odmietnutia uznania a výkonu rozsudku štátu pôvodu podľa § 16 ods. 1 písm. a) až m) zákona č. 549/2011 Z. z..

Keďže v predmetnej veci boli splnené všetky podmienky na uznanie a výkon tohto rozhodnutia, najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a sám vo veci rozhodol o uznaní a výkone predmetného rozsudku Korunného súdu Isleworth na území Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o zaradenie odsúdeného A. J. na výkon trestu odňatia slobody do niektorého z ústavom podľa vonkajšej diferenciácie trestu odňatia slobody, najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na kritériá uvedené v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z., v zmysle ktorých prevzatý výrok o treste nesmie zhoršiť postavenie odsúdeného a má v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženú trestnú sankciu; uvedené je nutné vzťahovať aj na vonkajšiu diferenciáciu trestu uplatňovanú v Slovenskej republike (pozri rozsudok najvyššieho súdu zo 4. februára 2014, sp. zn. 2 Urto 5/2013, uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 122, roč. 2014). Na základe podkladov, ktoré mal krajský súd (a aj najvyšší súd) k dispozícii, nie je možné posúdiť, ktorému stupňu stráženia podľa § 48 Trestného zákona zodpovedajú aktuálne podmienky výkonu trestu odňatia slobody odsúdeného v Spojenom kráľovstve Veľkej Británie a Severného Írska (pričom z nich ani nie je zrejmé, že by odsúdený vykonával trest odňatia slobody v akomkoľvek sprísnenom režime). Keďže ďalšie objasňovanie tejto otázky (dopytom na britské justičné orgány prostredníctvom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky) zo strany najvyššieho súdu by spôsobilo zbytočné prieťahy, poukazujúc pritom na to, že len na krajskom súde sa predmetná trestná vec vedie od 9. februára 2018, t. j. len do predloženia veci najvyššiemu súdu viac ako dva roky, najvyšší súd v záujme nezhoršenia postavenia odsúdeného podľa § 17 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. odsúdeného A. J. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Napokon najvyšší súd poukazuje na to, že aj napriek tomu, že Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska 31. januára 2020 vystúpilo z Európskej únie, v zmysle čl. 126 Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a EURATOM-u uplatňuje sa prechodné alebo implementačné obdobie, ktoré sa začne dátumom nadobudnutia platnosti tejto dohody 1. februára 2020 a skončí sa 31. decembra 2020, pokiaľ nedôjde k jeho predĺženiu. Podľa čl. 127 Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a EURATOM-u pokiaľ sa v dohode o vystúpení nestanovuje inak, právo Únie sa uplatňuje na Spojené kráľovstvo a v Spojenom kráľovstve počas prechodného obdobia. Keďže vo vzťahu k uznávaniu a výkonu rozhodnutí, ktorými sa ukladá trest odňatia slobody Dohoda o vystúpení neustanovuje inak, na Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska sa počas prechodného obdobia, t. j. od 1. februára 2020, naďalej vzťahuje právo Európskej únie, v tomto prípade rámcové rozhodnutie.

Z týchto dôvodov najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu v celom rozsahu a sám rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.